

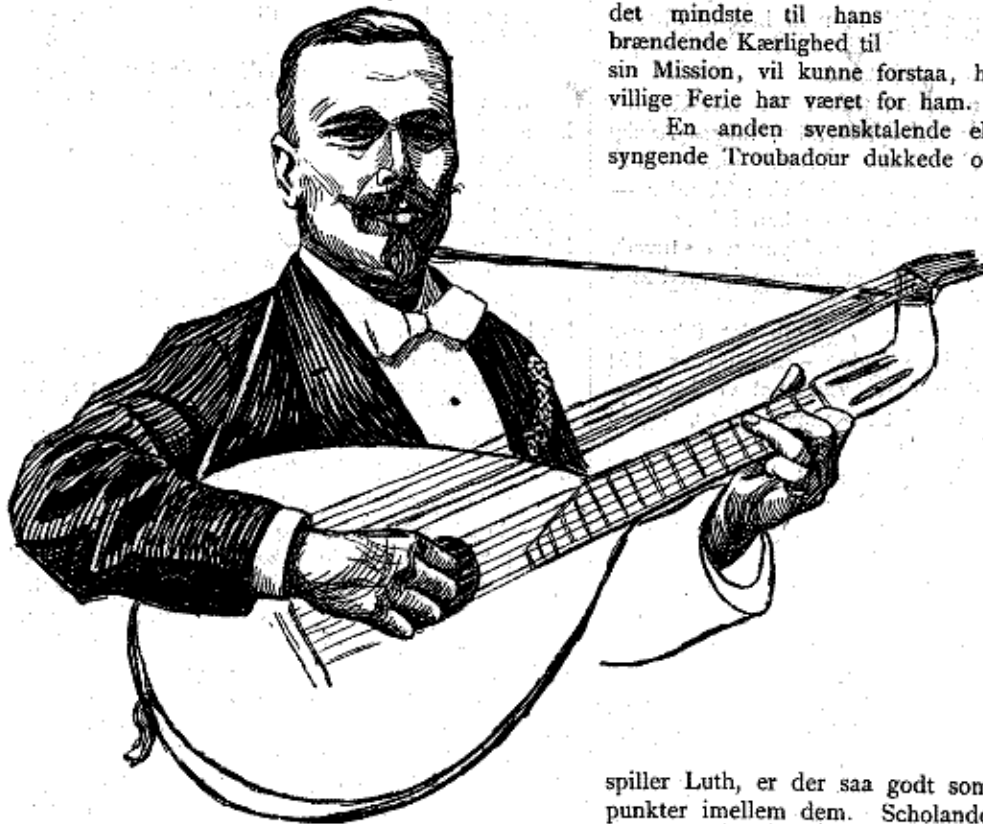

FRK. BOKKEN LASSEN OG STEN DREWSEN

MODERNE TROUBADOURER

DA Ornamentbilledhuggeren og Amatørfotografi-apparathandleren *Sven Scholander* for snart en halv Snes Aar siden begyndte at optræde offentlig, havde han virkelig en Mission. Nu ser vi det alle.

Det var den nødvendige og naturlige Reaktion imod Ophobningen, Masseudfoldelsen, Kræfthøjden,

SVEN SCHOLANDER

— kort, alt det overstore i vore Dages Musik, han ganske stille paabegyndte, ved som Modstykke til Orkestervejrets eller blot Flygelmaskinens Larm at indføre den spinkle gamle Guitarklimpen, — som Kontravægt imod Musikdramaets umaadelige Tone-tyngede, eller blot den gennemkomponerede, overfortolkende moderne Sanglitteraturs Raffinement at forsøge Genindsættelsen af den lille, simple, knappe Vise med den enkle, jævne Melodi i dens tidligere Rettigheder.

Forsøget lykkedes over al Forventning. Succesen blev enorm. Det var en hel Forfriskning for slide og medtagne Musiknerver at høre ganske stille Spil og Sang, der hverken overanstrengte

Hjærnen eller Trommehinden, men snarere var som en dulmende Nydelse. Og saa var der over dette Luth- og Guitarspil og disse gamle kønne, rørende Sange en gammeldags Duft som fra Bedstemoders Chatolskuffe, en mild men krydret Vellugt af Potpourri og grønne Kranse.

Der er ingen Tvivl om, at Scholander har dannet Skole. Helt ned til den omfattende moderne tyske Ueberbrettli-Bevægelse kan hans Spor med Lethed følges: man huske, at Stockholmer-Troubadouren gentagne Gange har gæstet baade Berlin og Wien og andre tyske Byer. Og her hjemme i Skandinavien, eller for blot at tage Danmark, træffer vi jo nu hvert Øjeblik i Familierne Herrer og Damer, der trakterer de gammeldags Strængespil og gør ganske anderledes Lykke dermed end ved Klaveret, der næsten truer med at komme af Mode.

Naa, der er ingen Tvivl om, at Scholander gjorde en god Gærning i rette Tid, og den Maade, han røgtede sit Kald paa, fortjener al mulig Anerkendelse. Han er ikke blot et ganske ualmindeligt og betydeligt Foredragstalent, men alene hans Samlen Repertoire af saa utallige mange karakterfulde gamle Viser hele Verden fra, er et Arbejde for sig, der kræver Respekt og Tak. Desværre har Scholander i et Par Aar lidt af et haardnakket Halsonde, der helt forbød ham at synge. Heldigvis lyder de aller sidste Bulletiner paa, at der er indtraadt betydelig Bedring, næsten hel Helbredelse, saa den folkekære Bellmannssanger atter har kunnet gribe sin Luth og kvæde for Folket. Enhver, der kender det mindste til hans brændende Kærlighed til sin Mission, vil kunne forstaa, hvor drøj den ufrivillige Ferie har været for ham.

En anden svensktalende eller rettere svensk-syngende Troubadour dukkede op hos os samtidig med de Helsingfors-Muntre-Musikanter Besøg i Efteraaret og er blevet tilbage i vor By som et Slags Efterslæt, nemlig den finske Billedhugger *Bruno Aspelin*. Man har villet sammenligne ham med Scholander, men naar lige undtages dette, at de begge synger Viser paa svensk og selvfølgelig Bellmann og

spiller Luth, er der saa godt som ingen Berøringspunkter imellem dem. Scholander er ivrig, stærkt understregende, livfuld, til Tider helt brutal, Aspelin er spag, næsten udglidende, drømmende, veg og vemodig. Jo, saa har de begge den fælles Egenskab, at selve Stemmen er der ikke stort ved; den enes som den andens Røst er sløret, næsten hæs; men det viser sig altsaa, at dette spiller mindre Rolle hos en moderne Troubadour.

Saa har Norges Kontingent til denne moderne Sangerkrig langt mere Materiale at bygge paa.

Men den unge, norske Sangerinde, Frk. *Bokken Lassen*, debuterede da ogsaa for et Par Aar siden hos os som rigtig Koncertsangerinde, med rigtigt Romance-repertoire og rigtigt Klaverakkompagnement. Hun kom endog herved med den særlige, næsten høj-musikalske Mission, som udpeget af Komponisten selv at skulle synge Chr. Sindings nye Digtcyklus »Symra«. Naa, Frøken Lassen var ikke saa længe om at finde sit egenlige Felt. Hun kunde til at begynde med fuske lidt paa Guitar, men hun tog Sagen overtvært og lærte med stor Energi at spille ordenligt paa Luth. Og efter at have fartet viden om i Verden, selv i Amerika, kom hun nu i Vinter tilbage og fejrede en hel Triumf paa en egen Visecafé, hvor hun sang og spillede saa friskt fra

CARL MEYER

Leveren af, at det var en hel Fornøjelse. Hende tør man snarere jævnføre med Scholander; de har mange Lighedspunkter i deres Kunst og Fremtræden. Et glædeligt Plus fik Frk. Lassons Foredrag ved, at den unge danske Hr. *Sten Drewsen* til en Del af Sangene føjede sit Mandolinakkompagnement til Sangerindens egen Luth-Ledsagelse. Hr. Drewsen er en meget flink og musikalsk Mandolin-spiller, og hele Arrangementet klædte Frk. Bokkens Viseforedrag paa det nydeligste.

Nu har den unge Dame fra 1. Februar faaet et meget fint Engagement ved Baron v. Wolzogens klassiske Ueberbrettli i Berlin — saa nu har hendes Kunst alle mulige Chancer for at komme viden om.

Et udmærket Eksempel paa, at det ikke blot er de helt unge, der blev grebet af Vise- og Luth-Manien, afgiver fhv. kgl. Skuespiller, nuværende Lotterikollektor (og Husmand i Sandbjerg) *Carl Meyer*, ogsaa kaldet Skriverhans-Meyer eller (mest af sig selv) Gale Meyer. Det er vel her nok snarere ældre Anlæg og Evner, der har faaet forbedrede Livsvilkaar, end helt nye Spirer, der er kaldt frem. Men med sin ikke helt unge Stemme, usvigeligt Humør og udpræget dramatisk Foredrag synger Meyer sine Viser, medens han akkompagnerer sig selv paa Guitar. Særlig Drachmann er hans Yndling, og dennes Sømands- og Haandvær-

GINE OG FATTER FRA DYREHAVSBAKKEN